

UZAK

Nuri Bilge Ceylan'ın "Uzak" adlı filmini, fetiş filmi ilan etmişti. İlk kez, 2003 yılında, sinemada izlemişti. Yönetmenin o tarihten önce çektiği iki filmden haberdar değildi. 2002 tarihli film, Cannes'da ödül alınca tekrar gösterime girmişti. Bu vesileyle haberdar olmuştu filminden.

Adeta koltuğa çivilenmişti. Nefesini tutarak izlemişti filmi. Bir şey anlamaya çalışmamıştı. Anlaşılmayan bir film de değildi zaten. Her zaman ayrıntılara önem veren bir insan olmuştu. Hatta bazen manyaklık düzeyinde...Film, hiçbir şeyde rastlamadığı bir ayrıntı zenginliği sunuyordu ona. Bir bakış, bir mimik, bir kelime, ağızdan çıkamayan başka bir kelime, bir karakterin bir nesneyi tutuşu...Romanlarda, sayfalar boyunca ancak kavratılabilecek durumları bir anda kavratıyordu. "Başyapıt başka nedir ki?" diye düşünmüştü.

Bazen filmi, çok iyi bir komedi filmi olarak görüyordu. Ne zaman; zihnini karmaşık, kafasını yüklü, kalbini yıpranmış hissetse izlerdi filmi. Kendisine bir ödül veriyormuş gibi izlerdi. Evdeki bütün pratik işleri halleder, sevdiği yiyecek içeceği hazır eder, telefonu kapatır, adeta bir ayın gibi izlerdi filmi.

-Baran, sen sinemadan anlıyorsun. Güzel bir film aç da izleyelim...

Bir keresinde evdeki arkadaş grubu böyle bir öneriyle gelmişti. Halil Taşdelen, Zahide Candan ve Osman Toy evdeydi o an. Talha Uygun da vardı ama o, bilgisayarda çet yapıyordu. Aklına "Uzak" gelmişti. Sonuç fiyasko oldu. Halil, filmi daha önce iki kere izlemiş olmasına rağmen sesini çıkartmamıştı ve ilgiyle izliyor görünmüştü. Bazı sahnelerdeki ayrıntı zenginliğinin altını çizmek için bir takım cümleler kuruyordu. Arkadaşlarına, filmi sevsinler diye yatırım yapıyordu. Film başladıktan yarım saat sonra, Osman Toy "bu ne yaa?" diye bir cümle kurdu. Zahide Candan da "çok sıkıcı" diye ona destek oldu. O an kendisini çok kötü hissetmiş ve bir daha kimseye film tavsiye etmeme kararı almıştı. Bu kararı sonra defalarca çiğnedi ama...

Uzun süredir "Uzak"ı izlemediğini fark etmişti. O günlerde televizyonda gördüğü insanların aptallıklarından dolayı eziliyordu. Etrafında bir aptallık bombardımanı vardı. Terapi niyetine "Uzak"ı izlemeye karar verdi. Filmle ilgili de pek bir şey hatırlamıyordu. "Eternal Sunshine of the Spotless Mind"ı izlerken, bir gün hafıza sildirmenin mümkün olması halinde ilk ne yapacağını sormuştu kendisine.

- "Uzak"ı unuttur tekrar izlerim, diye düşünmüştü.

İşte film başlamıştı...

Yusuf göründü ekranda. Yaklaşık üç buçuk dakika sürdü bu sahne. Nuri Bilge sinemasına sıkıcı diyenler geldi aklına. Cem Yılmaz'ın "filmlerini 4X'te izliyorum" esprisi de geldi aklına. Cem Yılmaz'a karşı mesafeli duruşuna hak verdi bir kez daha. Hiç gösterisini izlememişti. Bir iki videosuna insanların yarıldığını görmüştü fakat o hiçbir şey hissetmemişti. Gösterilerini izlemeye karşı direnmişti. Neden durup dururken kendisini topluma yabancı hissedecekti ve mutsuz olacaktı ki...Zaten yeterince hissediyordu. O üç buçuk dakika boyunca hiç sıkılmadan kasabanın görüntüsünü izledi. Her bir nesneye ayrı ayrı odaklandı. Evler ahşap mıydı ne? Caminin iktidar ilanını ne kadar da tipikti...Köpekler

susmuyordu. İlçelerde geçen ve kayıp olarak düşündüğü dört senesi geldi aklına. Taşraya tahammülü yoktu.

Mahmut'un evine döndü birden film. Bir kadınla "takılıyordu" Mahmut. Kanepenin üzerine bulaşmış olan spermlerini siliyordu. Kadın flu görülüyordu. "Ne önemi var" dediğini düşündü yönetmenin. Film, iki karakter üzerine odaklanacaktı ve ilk sahnelerdeki sunumları tipikti. Yusuf, daha ilk sahneden o "olmamışlık" duygusunu seyirciye aktarıyordu. Mahmut'un da çok erdemli bir insan olmadığı daha ilk sahneden anlaşılıyordu. Gerçekten öyle mi düşünüyordu? Mahmut'a kızıyor muydu film boyunca? Bu konuda neler hissedeceğine dikkat etmeye karar verdi.

Kapıcının kadına bakışı dikkatini çekti sonra. O bakış, aklına Orta Anadolu'yu getirtti. Orta Anadolu'ydu o bakış. O üç saniye boyunca, yönetmen sanki Orta Anadolu'nun tarihini, sosyolojisini anlatmıştı. Günlerdir Orta Anadolu'da bulunması ve bunalmasımıydı ona bunu hissettiren? O günlerde ısınan siyaset, Orta Anadolu'nun aslında olmayan "kültürünü" iyice gözlerinin içine sokuyordu.

Mahmut kötü biriye eğer bu kötülük parlatılmaya devam ediyordu. Annesinin tele sekretere bıraktığı mesajlara karşı duyarsız kalıyordu Mahmut. O da bazen annesine dönmüyordu. Çünkü diyalogları tahmin edebiliyor ve gereksiz buluyordu. Mahmut'a mı yakındı Yusuf'a mı? Birisine yakın olmak zorunda mıydı? Film, taraf seçmeye zorlamıyordu ki izleyiciyi...

Seramik fotoğrafçılığı yapıyordu Mahmut. Tarkovski gibi filmler çekme hayalleri varken inşaat şirketine seramik fotoğrafçısı olmuştu.

-Kötü bir insansa eğer, haklı sebepleri var, diye içinden geçirdi.

Mahmut'un, şirkette, çektiği fotoğrafları gösterdiği sahneye bayıldı. Orada gerçekten evrensel bir sahne var diye düşündü. Mahmut'un, adamın fotoğraflara baktığı anda hissettiği tedirginlik hali çok etkileyiciydi. Yaşanmayacak bir diyaloga tanık olmuştu. Adam tuhaf bir cümle kurup, Mahmut'a neden bu ülkede Tarkovski olamayacağını anımsatmıştı sanki. Mahmut'un, masanın üzerindeki kataloglara bakar gibi görüldüğü acemice halleri sayesinde bu diyalogu izlemeden sezmişti. Adam o tuhaf cümleyi, kurmadan kurmuştu. Mahmut da o cümleyi, cümle üretilmeden duymuştu.

Bu filmin iki tane senaryosu olmalı diye düşündü o an. Bir görünürdeki senaryo bir de hissedilen...Yusuf'un, Mahmut'un evinin önüne gelmesi ve sonra kapıcıyla aslında girmedeği ama paralel evrende girdiği diyaloglar sayesinde bu düşüncesi pekişti. Yusuf yere bakarken ve de kapıcının söylediklerini anlamıyorken; kapıcı da sıradan cümleler kurup aslında Yusuf'a nasıl bir insan olduğunu ve de gelecekte onu nelerin beklediğini ima ederken paralel senaryo işliyordu işte.

-Aynı anda iki film çekmek ne kadar da zor olmalı, diye düşündü.

Yusuf'un, kızı ilk gördüğü sahne başlamıştı işte. Sokakta birisini bekleyen kızın eteği dikkatini çekti. Bol paltosu ve tuhaf topuklu ayakkabıları...2002 yılında 80'lerin modası sanki asırlar öncesinden gibi geliyordu ona. 2014 yılında 2002'nin modasının o kadar da eski gibi gelmemesini tuhaf buldu. Yusuf'u birden güneş gözlüğüyle gördü. Bu filmde gerçekçilik duygusunu sorguladığı tek sahne bu olmuştu. Zaten filmlerde kapalı mekanda veya kapalı havalarda güneş gözlüğü takan birisini görürse hemen o filmde soğuyordu. Yönetmen o sahneyi karikatürvari bir sahne olsun diye planlamıştı ama ona bazen özensizlik gibi geliyordu.

Kız, Yusuf'un yanından geçerken alarmı çalan araba ve Yusuf'un rezil olması sanki Yusuf için bir başlangıç gibiydi. Alarmı kapatmak için balkona çıkan adamın atleti yine kısa sürede çok şey anlatan sahnelere bir örnekti. Çok acemice el kol hareketleri yapıyordu. Amatör oyuncularla çalışmanın zorluğunu bu sahnede bir kez daha anladı.

Nihayet iki karakter karşılaşmıştı...Yusuf, apartmanın içindeki masada uyuyakalmıştı. O masa, kapıcının masasıydı ve apartmanla ilgili her şeyi bilmesini sağlayan nesneydi. Kapıcı da zaten sanki herkesin özel hayatıyla ilgili her şeyi bilmek isteyen bir Orta Anadolu'ydu...

-Memlekette ne var ne yok?

-Her şey bildiğin gibi...

Bu diyalog, filmin ve hayatın özeti gibiydi. Her şey sürekli değişirken bazı şeyler sanki değişime inanılmaz bir direnç gösteriyorlardı. Türkiye'de her şey böyle oluyor, diye düşündü. Aklına bir kitaptaki bir cümle geldi. 1980 yılında Afrika ülkeleri hariç nüfusunun %80'i köylü olan tek ülke Türkiye'ymiş. Üstelik ekonomik olarak buna mecbur değilken...Bu ülkede Tarkovski olamıyorsun ama "Uzak" için malzeme bol işte, diye de düşündü.

2001 krizi ile ilgili konuşuyorlardı. Fabrika, 1000 kişiyi işten atmışmış. Aklına kendi durumu gelmişti. Üniversite hayatı boyunca ekonomik olarak en rahat dönemini 2001 yılında yaşamıştı. Bilkent Üniversitesi'ne giden bir zengin çocuğunun, para karşılığında ödevlerini yapıyordu. İki, üç saatini alan bu iş; başka hiçbir ek iş yapmadan ona geçinmesini sağlıyordu.

Mahmut'un pasif direnişe geçtiği ilk sahne başlıyordu işte. Yusuf'a "gemi işiyle" ilgili sorduğu sorular Yusuf'u fena halde köşeye sıkıştırıyordu. Destekler gibi görünürken tek düşüncesinin Yusuf'un bir an önce gitmesi olduğunu seyirciler anlıyordu da Yusuf anlamıyordu sanki.

Mahmut'un kötü bir insan olup olmadığıyla ilgili ne hissedeceğine dikkat edecek olması aklına geldi. Kendisini düşündü. Bir keresinde birisinin yanında bir süre kalmak zorunda kalmıştı. Bir keresinde de birisi onun yanında bir süre kalmıştı. Ona nasıl davranılmıştı ve o nasıl davranmıştı? Mahmut gibi mi? Yusuf gibi mi? Mahmut'a daha yakındı sanki. Birisi, onu kovmak isterse bunu anlayabileceğine inanıyordu. Birisiyle beraber kalma fikrine hiçbir zaman sıcak bakmamış bir insandı. Ne kadar tanırsan tanı, beraber kalmadan bir insanı tam olarak tanıyamazsın, diye düşünürdü. Buna mecbur kalmadıkça, bundan uzak durmaya kararlıydı. Belki, Mahmut gibi pasif direnişe geçerdi. Bu, onu kötü bir insan mı yapıyordu? Bir yerde bir insanın duyarsızlığı varsa, başka biri de onu düzeltmeye çalışıyorsa sürekli, orada kötü bir insan var mıdır? Varsa kimdir? Kafasında bu sorular dolaşıyordu.

-Hep siz mi gezeceksiniz?

Bu soruyu soran Yusuf, kimsenin "hayır öyle değil" diyemeyeceği kültürel yabancılaşmanın altını çiziyordu. Kültürel farklılıklar çoğunlukla aşılmaz bir dağ oluyordu.

-Öteki tuvaleti kullan...

Mahmut'un ilk akşamdan Yusuf'un ayakkabılarını koklaması ve onlara deodorant sıkması da biraz abartı mıydı ne? Cevabını veremediği bir soru daha olmuştu bu.

Yusuf sokaklara çıkmıştı işte. Yoğun bir şekilde kar yağmıştı. Filmleri izlemeden önce mutlaka imdb.com sitesinden "Trivia" bölümüne yani "önemsiz ayrıntılar" bölümüne bakardı. Oradan, yönetmenin karda çekimler yapmak gibi bir düşüncesi olmadığını ama hazır yakalamışken o fırsatı kaçırmadığını öğrenmişti. "Uzak" gibi sermayesini gereksiz –gibi görünen- ayrıntılara yatıran bir film için "Trivia" bölümüne bakmanın ironik olduğunu düşündü ve gülümsedi.

O karın, 2002'nin ilk günlerinde yağdığını da Ekşi Sözlük'ten öğrendi. Acaba o tarihlerde ne yapıyordum diye düşündü. İstanbul'da fetiş filminin çekildiğinden haberi yoktu elbette.

Tofaş taksi dikkatini çekti birden. Büyük oranda Hyundai Accent'e yerlerini terk eden Tofaş taksiler ne kadar da estetik yoksunu göründüler gözüne...Tofaş'lar trafikten toplatılmalı ve imha edilmeli diye düşündü o an. O Tofaş'ların lümpen bir kültürün yaratımında önemli oranda katkıları vardı çünkü. Arabaların ruhları olduğunu yıllardır düşünüyordu zaten...

İstanbul'u keşfetmeye çıkan Yusuf, Sultanahmet Meydanı'na gidiyordu. Yusuf'un sevgililere odaklandığını görüyordu. Taşrada asla yaşayamayacağı türden romantik yakınlaşmalara nasıl da aç bakıyordu Yusuf...Ölürdü oradaki çocuğun yerinde olmak için...Alman Çeşmesi'ne doğru yürüyordu. Kısa bir an için Alman Çeşmesi'nin siyasi boyutunu düşündü.

Eve gelen Yusuf için Mahmut sanki cepheyi kurmuş gibiydi.

-Şu çorapları, ben kaloriferin üstüne asacaktım ama çok ıslandı ya!

-İyi, as...

Bu diyalogun, filmin ne kadar da güçlü olduğunu kanıtlayan bir şey olduğunu düşündü. Biraz sonra yapmayı düşündüğü bir eylem için "asacaktım" diye cümle kuran Yusuf'un bu hatası, bir senaryo hatası olamazdı. Kendisini iyi hisetmeyen Yusuf'un, yabancılaşmadan dolayısıyla kendisinde olmamasından kaynaklanan doğal bir hataydı. Yusuf, kendisinde değildi. Dengesi şaşmıştı. Kameraya sırtı dönük olan Mahmut'un bir, iki saniye boyunca verdiği es ve sonra "iyi as" demesi yani aslında "seni burada istemiyorum ve küçümsüyorum Yusuf" demesi, bir başyapıtta yakışacak şekilde planlanmış diye düşündü.

Entelektüel sohbet sahnesi başladı nihayet. Telefonda "hatun falan da olacak mı?" diye soran Mahmut'un umduğunu bulamadığını gördü. İddiasız bir masa ve kutu bira veya ucuz şarap içen dört, beş erkek görülüyordu. Mahmut'la tartışıyor gibi görünen kişinin sanki idealleri devam ediyor gibiydi...

-Sen gitmiyorsun diye hayat devam etmiyor değil!

"Sen Tarkovski olamadın diye kimse olamayacak diye bir şey yok" demek istiyor. Yusuf'un yüzündeki dehşet ifadesini filmde bir daha o kadar yoğun görmedi. Diyaloga o bile yabancılaşmıştı.

İşte en meşhur sahne başlıyordu...Tarkovski'nin "Stalker" filmini açıyordu Mahmut. Yusuf, boş gözlerle bakıyordu filme...O da "Stalker"ı iki kere izlemiş ama "anlamamıştı". O sahnenin her bir anının dahice çekildiğini düşünmüştü hep. Yine ilgiyle izlemeye başladı. Yusuf'un uykusunu getirmeyi başaran Mahmut, o içeriye girince porno filmi açıyordu. O sahne bir kişilik laboratuvarı mıydı? Porno izlemek ne demektir? Erkeklerin neredeyse hepsinin porno izlediğini düşünüyordu, biliyordu. Mahmut, kötü bir insansa eğer onu kötü insan yapan şey porno izlemesi miydi? Eğer öyleyse "çok ucuza

gittiğini” düşündü. Sonra Yusuf’un kalkması ve Mahmut’un telaşlı halleri...Bir kere bile güldürmeyen ama muhteşem bir komedi filmi olan “Uzak” neredeyse güldürecekti. Yusuf’un Türk filmine ilgi göstermesi, karate filmine odaklanması ve sonra Mahmut’un onu tekrar paketlemesi unutulacak gibi değildi. Unutmamıştı da zaten...

Mahmut’un yine Yusuf’un işlerini sorguladığı ama aslında ona saldırıya geçtiği sahnede iletişimin artık kopmaya başladığını hissetti. Yusuf da biraz hayal aleminde dolaşiyor gibi göründü gözüne. Benim, aramda kültürel uçurum olan bir tanıdığım, yanıma gelse ve belirsiz bir süre boyunca, olmayacak bir işin peşinde koşacağı anlaşılrsa ne yapardım diye düşündü. Gemilerde çalışmak için, üniversitede hocasının, kaçışın sembolü dediği aklına geldi. Mahmut, pasif direnişi iyice yükseltmeye kararlı gibi görünüyordu. Yusuf’u kapı ardından dinlerken kapının açılması, Mahmut’un mutfağa koşması ve fare için yere sürülmüş olan yapışkana basıp düşmesi, filmin, tarif edilemez mizahının örneklerindendi.

-Amına koduğumun faresi...

Başka Nuri Bilge Ceylan filmlerinde de küfür var mıydı diye düşündü. “Üç Maymun”da vardı sanki diye aklına geldi...Zeki Demirkubuz filmi olsa cevabın ne kadar da kolay olacağı aklına geldi: Hangi filmde yoktu ki?

Film, Mahmut’u bombalamaya devam ediyordu. En azından öyle gözüküyordu. Eski karısıyla olan sahnesinde acı kürtaj olayı üzerinden Mahmut’u sıkıştırıyordu. İzleyenin, Mahmut’u hiçbir şeye değer vermeyen bir insan olduğunu düşüneneceğini düşündü ama o, filmi izlerken, hiçbir zaman insafsızca yargılamamıştı Mahmut’u.

Bu diyalogtan sonraki sahne hem görsel açıdan benzersiz bir şeydi hem de Mahmut’un o kadar da duygusuz bir insan olmadığını anlatıyordu. O öyle hissetmişti.

Mahmut’un Yusuf’u da yanına alıp Anadolu’da bir yerlere fotoğraf çekmeye gitmeleri birçok şeyin değiştiğini düşündürdü ona. Yusuf, gemilerde iş bakmaktan vazgeçmişti. Mahmut da “iş olacağına varır” diye düşünüyordu sanki. Yoksa birbirlerine alışmaya mı başlıyorlardı? Yusuf’a bıraksan ömür boyu orada kalabilecek gibiydi. Hayır, hayır...O mutlaka bir gün evlenip, “düzen kurmak” isteyecek biriydi. Mahmutunki gibi bohem bir hayata gelemezdi. Bu sahneler boyunca Nuri Bilge Ceylan, görüntü çalışmıştı bol bol. “Adam işi biliyor” diye düşündü. Yusuf’un parayı fazla bulması, yine film tarafından ona yapılmış bir yatırıma benzedi ama o hala Yusuf’un bir melek olmadığını düşünüyordu.

Sonraki sahnelerde Yusuf’un kaderinin çizildiğini düşündü. Yusuf adım adım kaybediyordu. İlk büyük hayal kırıklığını Gezi Parkı’nda yaşıyordu. Hoşlandığı kızı takip ediyor ve ona doğru, “açılmak” üzere, hareketleniyordu. Tam o esnada sevgilisi olduğu anlaşılın başka bir erkek, kızın yanına geliyordu. Yusuf’un halleri yine görülmeye değerdi. Amatör bir oyuncu iken Cannes’da ödül olan Mehmet Emin Toprak’ın çok iyi iş çıkardığına bir kez daha ikna oldu.

Eve “kadın atacak” olan Mahmut’un Yusuf’u arayıp “saat 10’a kadar oyalan” demesi de Yusuf’a iyice kendisini yabancı hissettirmiş olmalı diye düşündü. Böyle bir şey var mıydı ki? Yusuf, istenmediğini hissediyor muydu ki? Hissetse ne yapacaktı ki? Kovulana kadar orada kalmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. İyi ve kötü insanı bir daha düşündü...Her zamanki gibi işin içinden çıkamadı.

Mahmut dışarıdayken evi kirleten, salonda sigara içen, sifonu çekmeyen Yusuf; Mahmut’a kozları birer birer veriyordu. Yine kendisini düşündü...Salonda sigara içen bir kalıcı misafir...Sifon bile

çekmiyor...Acaba fazla mı pimpirikliydi? Sonra rahatladı. Çünkü o eve gelen misafirlere salonda sigara içiriyordu. Arabada da. Hatta arkadaşı Kadir Bekar ona sormadan sigarayı arabada yakıyordu, o da bir şey demiyordu. Demek ki fazla pimpirikli biri değildi. Oh be, rahatlamıştı!

-Ha siktir!

Dudaklarıyla belli belirsiz böyle diyordu Yusuf. Mahmut'la mutlak kopuş sağladıkları diyalog sonunda...Mahmut, Yusuf'a ne olup bittiğini, iş bulma işini ne yaptığını soruyordu. O da acemice geveliyordu. Seramik şirketinde bir bekçilik işi olup olmadığını sormasını rica eden Yusuf'a, son darbeyi vurmaya karar veriyordu Mahmut. Onu yerin dibine sokarak, dahası taşralı zihniyeti asalak, işe yaramaz ilan ederek Yusuf'u gurur yapmaya itmek ve ondan kurtulmak istiyordu.

-Bundan sonra mutfakta da sigara içmek yok. Ben bıraktım çünkü.

Çaresiz kalan Yusuf'un, ayakkabısını dolaba koymasını onu çok etkiledi. Zaten o sahnenin tamamı her zaman çok etkilemişti onu. Her saniyesini durdurup; söylenenler, gösterilenler üzerine dakikalarca düşünebilirdi...Yaptı da...

Mahmut'u zalimce bulduğum sahne geldi işte. Kaybolan saat için, Yusuf'a "çaldın" iması yapması ve saati bulunca da Yusuf'a söylemeyip, onun kendisini kötü hissetmesini sağlaması...

Yine onun yerine kendisini koymayı düşündü. O, olsa böyle numaralara başvurmak yerine açık açık söylemeyi tercih ederdi diye düşündü. Yani kovar mıydı?

Mahmut'un Yusuf'un çantasını toplamasını çok hüznü bir sahneydi onun için. Açık açık söylemek yerine mesaj veriyordu. Eşyalarını paketlenmiş bir şekilde görünce, Yusuf'un yüzüne fazla odaklanmaması, o saniyelerden insanlığın tarihini anlatmaması, filmin eksikliklerinden biridir diye düşündü. Bunun, yapılabileceğini düşündü. O, araya sıkıştırılacak bir iki ayrıntı yine seyircileri darmadağın edebilirdi...

Fare de yakalandı.

Fareyi atma görevi de Yusuf'a düştü. Poşet içindeki fareyi çöpe atınca etraftaki kedilerin hareketlendiğini gören Yusuf'a, film, yine torpil geçiyor ve ona vicdan yapma fırsatı sunuyordu. Vicdan yapıyordu ama misafir kaldığı evde sifonu çekmiyordu...Seyirci olarak, ne yapacaklardı şimdi?

Cem Yılmaz'ın 4X'te izlediği sahneler başlamıştı işte. Evi terk eden Yusuf'un sigarasını bulan Mahmut, Fındıklı Parkı'na gidiyordu. Bir yanda Molla Çelebi Camii, diğer tarafta Tophane Çeşmesi...Ortada bankta oturan Mahmut dalıyordu dakikalar boyunca. O; hayatın anlamını, insanlığın gidişatını düşünürken Cem Yılmaz, illa da bir şeyler olsun istiyordu. Bir hareket, bir söz, bir değişim...İnsanlığın şımarıklığı burada diye düşündü.

Bir şeyin "olması" için illa da bir "şeyin" olması gerektiğini düşünüyorlardı...

"Uzak"ı neden seviyordu çok?

Çünkü bir şey olmuyormuş gibi bir hali varken aslında çok şey olduğunu anlatabiliyordu seyirciye. Herhalde bunun için seviyordu çok.

Ayrıca, illa bir şeyler olmak zorunda mıydı?

Hem de insanlar kabul etse de etmese de, bir şeyler aslında “olmaya” devam ederken; illa da bir “şeyler” olmak zorunda mıydı?